

CHICKAUDON

av Trond Lindheim

for
sopran
obo
cello
piano

NB
noter

This music is copyright protected

Bestilt av Ny Musikk avd. Rogaland

Urfremført av "Fylkesmusikerne i Nord-Rogaland" i Billedgalleriet i Hangesund
28. mai - 1993; under
SPONTANFESTIVALEN '93

NB
noter

This music is copyright protected

[sopranstemmen inkluderer kun rentenjon - 7 takt. Nærmere instruksjoner finnes på siden med teksten]

Handwritten musical notation on a five-line staff. It includes a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). The notation is sparse, with some notes and rests visible. There are some handwritten annotations and a small box containing the number '7' on the right side of the staff.

Handwritten musical notation on a five-line staff. It includes a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). The notation is sparse, with some notes and rests visible. There are some handwritten annotations and a small box containing the letter 'A' on the left side of the staff.

This music is copyright protected

Tale 1

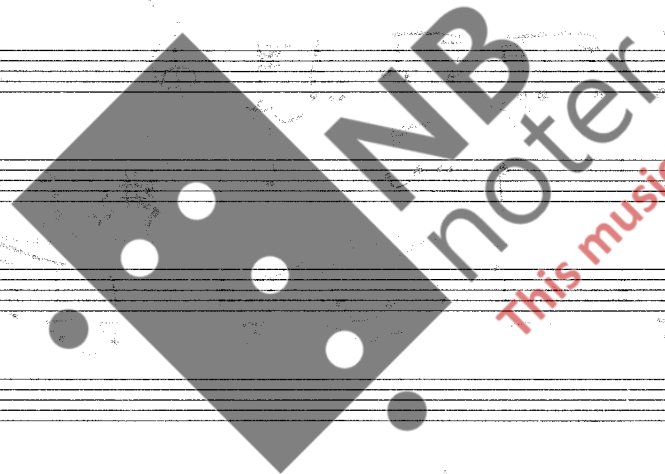
"Det er jo... // ...solbriller selvfølgelig!"

B

Tale 2

"Arene etter... // ... i god lov" *ff*

mf

This music is copyright protected

D

Copyrighted

Handwritten musical notation on 18 staves, including notes, rests, and dynamic markings.

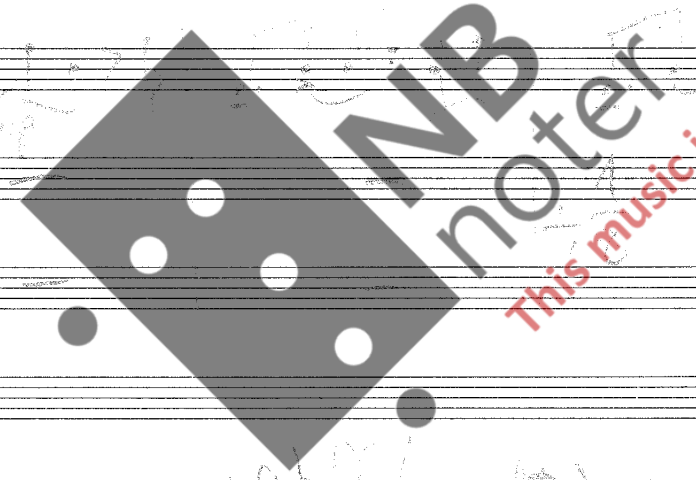
Tale 3

"Etterhvert innså jeg at... // ... siden er 10 år,"

fp

E

helt brennt

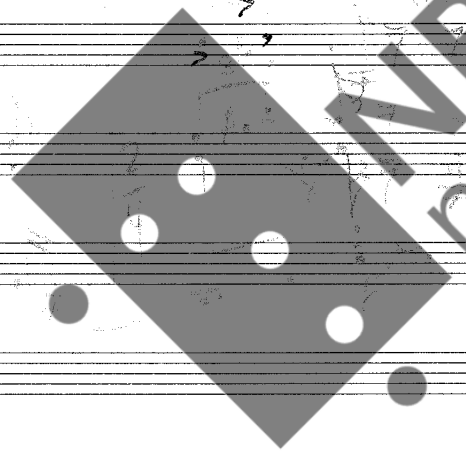

This music is copyright protected

F

sub H. a. r. d. e. l. e. t.

G

This music is copyright protected

H

Tale 4
"Det er Kærlighed"
"88 side potens"

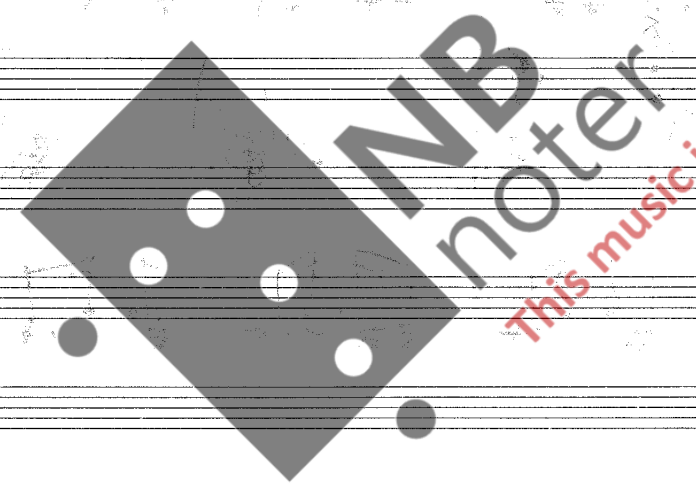
„Uttendingen // ...opium till“

clp

clp

I

J

This music is copyright protected

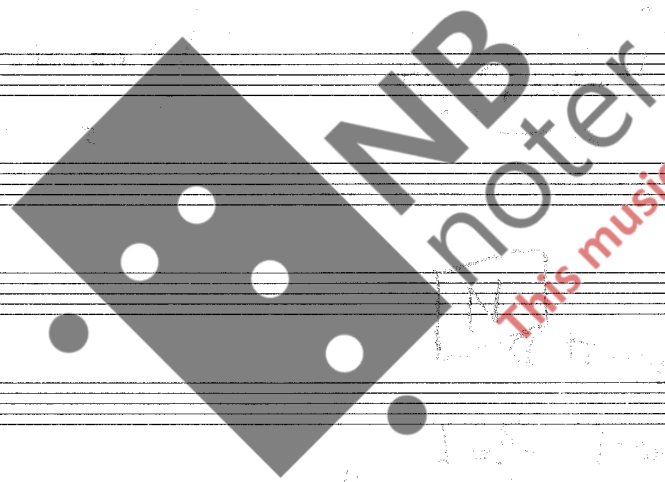
K

The image shows a page of handwritten musical notation on 18 staves. The notation is light and appears to be a sketch or a first draft. It includes various musical symbols such as notes, rests, stems, and beams. There are also some handwritten annotations and markings, including a circled 'K' at the top, a '2#4' marking on the left, and some numbers like '12' and '14' written above the staves. A large, semi-transparent watermark is overlaid on the page, consisting of a dark square with four white dots and the text 'NB noter' in a bold, sans-serif font. Below this, the text 'This music is copyright protected' is written in a smaller, red font. The overall appearance is that of a working manuscript or a student's draft.

Handwritten musical notation on 18 staves. The notation includes various notes, rests, and dynamic markings. Key markings include:

- Andante* at the top right.
- $\frac{4}{4}$ time signature on the second staff.
- $\frac{4}{4}$ time signature on the third staff.
- Largo* on the sixth staff.
- Andante* on the seventh staff.
- Allegro* on the eighth staff.
- Andante* on the ninth staff.
- Allegro* on the tenth staff.
- Andante* on the eleventh staff.
- Allegro* on the twelfth staff.
- Andante* on the thirteenth staff.
- Allegro* on the fourteenth staff.
- Andante* on the fifteenth staff.
- Allegro* on the sixteenth staff.
- Andante* on the seventeenth staff.
- Allegro* on the eighteenth staff.

This music is copyright protected

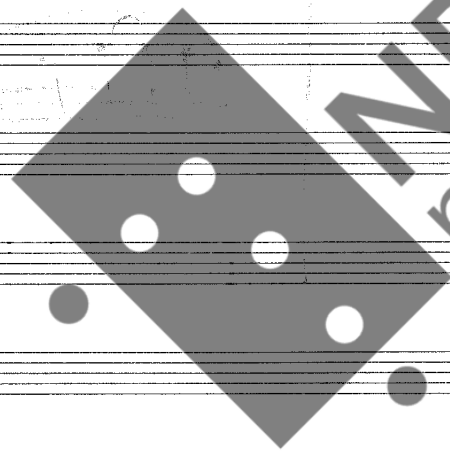
This music is copyright protected

Tale 6 "Faktisk...//
...så jeg så."

Når musikken har begyndt
å bevæge sig igennem

Tale 7 "Men OK...//... beholde. Hepp!"

Handwritten musical notation on 18 staves. The notation includes notes, rests, and clefs. The first staff is labeled "7/8" and the second staff is labeled "8va basso". The notation is mostly in the upper half of the page.

NB
noter

This music is copyright protected

Chikaudon fra “Griegsuiten”

Trond Lindheim

SOPRANO PART

Instruksjoner

Din plassering er off-stage med mik, ikke synlig for publikum. Finnes det et callingsystem i konsertlokalet er det ingen dum idé å sende stemmen utover dette. Hvis, og bare hvis, det ikke går utover tekstforståelsen, bør det taes av diskant og legges til bass, og legges på en del klang. Alle talene begynner med at instrumentaltrioen etablerer en vamp. Så begynner du å “tale”. Når du har kommet til slutten av talen, spiller trioene videre. Dette mønsteret brytes såvidt i den siste talen.

Tale 1 Det er jo Grieg-jubileum i år. Det visste dere? Etter 86 år, har jeg ennå vanskelig for å tro at jeg er død. Dere synes stemmen min låter rart? Vel, jeg slipper den første bomben: I himmelen er det rimelig lite *kjønn*. Ikke det at jeg hadde bunnløst med kjønn før heller. Sto jeg ved siden av Liszt på podiet trodde de jeg var bladlusen. Ikke bare var jeg liten, men også smalskuldret og uten den vanlige overfloden av lunger. Ofte lot jeg kleshengeren være igjen i jakka når jeg tok den på. Det pleide å hjelpe på selvfølelsen. Nina var jo også svært liten av vekst, og vi snakket ofte om – halvt i spøk riktignok, det må jeg innrømme – om å kjøpe en lang frakk og skape en karriere som tometerlang syngende pianist. Med mørke solbriller selvfølgelig.

Tale 2 Årene etter København var harde, hvordan skulle jeg klare å tvinge fram gjennombruddet? At det simpelthen gikk an å flyte på at man var norsk kunne jeg jo ikke ane da. Tilbudene var stort sett håpløse, det beste var bestillingen av en opera med grunnloven som libretto. Det var i forbindelse med 50års-jubiléet i 1864, det. Nei, så en egen profil måtte skapes, det var tydelig. En av planene var å markedsføre meg som “klausulskomponisten”. En snedig miks av musikk og jus ville nok slå godt an i et land som hadde tatt loven i egne hender bare en håndfull decennier tidligere. Jeg prøvde meg derfor med en symfoni som erklærte med liten skrift nederst at den aldri skulle framføres. Idéen var genial nok den, men den lot seg bare ikke gjennomføre i praksis. Jeg husker ennå de såre, bite brevene fra de mange orkestrene og dirigentene som hadde kjøpt inn partitur og fullt stemmesett i god tro.

Tale 3 Etterhvert innså jeg at det sikreste ville være å sette kollegaene ut av spill. Bakvasking var lett å få til, Leipzig var mange dagsreiser unna, så ryktene kunne gjære og syde uforstyrret. Dessverre måtte jeg også ty til adskillig hardere skyts. Nordraak var jo i en utsatt posisjon på grunn av fedrelandssangen. Etter fem måneders research hadde jeg funnet det jeg lette etter: Den engelske julesangen *Deck the Hall* – de syv første tonene var sammenfallende. At det skulle gå så hardt inn på ham kom som et sjokk... tragisk, hadde ikke humor på det i det hele tatt! Svendsen var mye hardere å knekke, men ble tilslutt forvist på grunn av “mangel på det skandinaviske”. Da hadde min *Komité for terminering av unorsk musikk* jobbet med saken i 10 år.

Tale 4 Det er klart instrumentstallen ikke var den beste, så jeg foreslo flere forbedringer. Starten på a-mollkonserten, for eksempel, den ville jeg ha foretrukket flere oktaver lengre. Men så lange klaviaturer var ikke tilgjengelige, og ville heller ikke bli spesialbygd for hr. Grieg, ble

jeg meldt. Og jeg som liksom skulle være hr. Nasjonalkomponisten!! For slåttene ba jeg om et klavér med understrenger, *hardingflygelet!* Stållindustrien var selvfølgelig i fyr og flamme, men spelemannslagene nedla veto og kjøpte inn avbitertenger. Tilslutt tok jeg saken i egen hånd og, jeg tror jeg brukte begge forresten, stemte alle dobbelt- og trippelstrengene i flygelet mitt til d'er og a'er. For en salighet! Tenk dere den a'en vi hører her i åttiåttende potens!

Tale 5 Utlendingene elsket det! Det var slik jeg fikk æresdoktoratet i Cambridge. Plutselig var det scordaturafeber over hele Europa. Ikke lenger var jeg den uhippe, halvkommerse salongkomponisten med de små mediantricksene; mine instrumenttekniske påfunn brakte meg til topps blant den intellektuelle europeiske elite. Jeg var *hot!* Brahms lot ekstrastrengene sine klinge med i sekster, og mang en pianist stemte i terser når han skulle våge seg utpå Chopins gissmoll-etyde. Som et patetisk mottrekk begynte Scrjabin å planlegge et piano som skulle utsondre ulike dufter og lyse opp i mange farger. Ja, han får ha meg unnskyldt, men jeg får jo lyst til å spørre: Hva har man opium til?

Tale 6 Faktisk ble jeg etterhvert en autoritet på tekniske nyvinninger. Welte-Mignon viste meg prototypen på sitt selvspillende piano, og jeg gikk i studio og gjorde noen få ruller for dem. Her hjemme ble dette sett på med stor mistanke, men ble etter mange misforståelser tatt opp i folkemusikken, som i vossa-rudlen, i lydar-rullen og i rund-rullen. Jeg innså raskt at denne apparaturen ville gjøre pianisten overflødig som lyd giver, og gikk sterkt inn for å utvikle mine mimeferdigheter. Liszt hadde allerede jobbet med fremtoningen i lengre tid, og det var flere år siden han hadde begynt å spille stående, for høynet maskulinitet. Å, det må jeg nesten fortelle – jeg var tilstede ved den første konserten han forsøkte dette, og satt og ergret meg over dette nye utspillet som fikk kvinnene til å kaste korsettene opp på scenen. Etter siste nummer la han sin vane tro beina på klaviaturet for å lene seg velbehagelig tilbake – og gikk rett i dørken med leie nakkeskader. Jeg lo så jeg gråt. [Vent til musikken har begynt å “bevege” seg igjen. Start så på Tale 7]

Tale 6 Men OK, dere vil vel ha noen tips med på veien, kan jeg tenke meg! Vel, egentlig er saken ganske enkel. For det første må alt av noter, bøker, plater etc. brennes – følg miljøarbeidernes gode eksempel. Avfall må destrueres, rester etter gammel virksomhet må ryddes opp og landskapet gjenopprettes. Kall det gjerne historieforfalskning, det opprinnelige landskap, menneskesinnet, må gjenopprettes. Kunstnerisk nyvinning og teknologisk utvikling er to sider av samme mentalitet. Ikke annet enn det som kan huskes og overleveres muntlig må dere beholde. Jo, forresten. Ragtimen kan dere beholde. Hepp!